

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 36/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou Hudec s. r. o., Lazaretská 23, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Marek Hudec, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo 28/2020 z 28. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. októbra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci: V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 19 C 276/2013 sa sťažovateľka ako žalobkyňa v 1. rade spolu so žalobcom v 2. rade domáhala proti žalovanému určenia neplatnosti právnych úkonov – zmluvy o pôžičke uzatvorenej 25. januára 2010 medzi žalobcom v 2. rade ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom a vyhlásení povinnej osoby o uznaní dlhu a o výslovnom súhlase, aby v prípade nesplnenia záväzkov zo zmluvy o pôžičke sa notárska zápisnica stala exekučným titulom podľa § 41 ods. Exekučného poriadku, a to na celý jej hnutel'ný aj nehnuteľný majetok, spísaných vo forme notárskej zápisnice N 4/2010, NZ 2170/2010, NCRls 2233/2010 z 25. januára 2010 (ďalej len „notárska zápisnica“), spísanej na Notárskom úrade notára JUDr. Idy Pflichtovej, notárom JUDr. Idou Pflichtovou, so sídlom v Bratislave, Račianska 69A. Okresný súd rozsudkom č. k. 19 C 276/2013-552 z 20. októbra 2016

(ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol. Vo vzťahu k sťažovateľke okresný súd rozsudok odôvodnil tým, že vzhľadom na to, že účastníčkou zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka a vyhlásenia povinnej osoby o uznaní dlhu a o výslovnom súhlase, aby v prípade nesplnenia záväzkov zo zmluvy o pôžičke sa notárska zápisnica stala exekučným titulom, sťažovateľka (v tom čase manželka žalobcu v 2. rade) nebola, keďže tieto boli uzatvorené iba medzi žalobcom v 2. rade a žalovaným, z dôvodu nedostatku splnenia zákonných náležitostí súčasne, a to naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení ako procesne prípustného nástroja na ochranu práva, ako aj absencie aktívnej vecnej legitímácie na strane sťažovateľky, jej žalobu zamietol bez toho, aby sa zaoberal meritom veci. Súd navyše dodal, že požičanie sumy 730 000 eur nie je bežnou vecou, ktorú môže v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka vybavovať každý z manželov, a preto pokiaľ jeden z manželov uzavrie zmluvu o pôžičke bez súhlasu druhého manžela, takýto právny úkon sa považuje za platný len do času, kým sa druhý manžel jeho neplatnosti nedovolá. Táto skutočnosť ale platí len v prípade, ak ide o veci týkajúce sa spoločných vecí (vecí patriacich do BSM), pokiaľ by mala požičaná suma slúžiť napr. na získanie vecí patriacej do BSM. Sťažovateľka však (v lehote troch rokov) nevykonala úkon, ktorým by sa v zmysle § 40a Občianskeho zákonníka dovolala relatívnej neplatnosti zmluvy o pôžičke voči všetkým účastníkom tohto právneho úkonu, a vzhľadom na to aj relatívne neplatný právny úkon je potrebné za týchto okolností považovať za platný právny úkon.

3. Na základe odvolania sťažovateľky a žalobcu v 2. rade proti rozsudku súdu prvej inštancie Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 9 Co 206/2017-620 zo 7. marca 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. V relevantnej časti odôvodnenia rozhodnutia vo vzťahu k sťažovateľke sa krajský súd stotožnil s posúdením absencie aktívnej vecnej legitímácie a naliehavého právneho záujmu okresným súdom.

4. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 3 Cdo 28/2020 z 28. júla 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) tak, že dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, a podľa § 447 písm. f) CSP ako také, ktorého dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435. Uplatnený dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľka odôvodnila tým, že odvolací súd zasiahol do jej práva na spravodlivý proces tým, že odmietol odpovedať na jej argumenty významné pre rozhodnutie v spore, vydal rozhodnutie s nedostatočným zdôvodnením ako dôsledkom absencie odpovede na rozhodujúce argumenty a popretím jej vecnej legitímácie založil procesnú situáciu, keď výroky vo veci samej učinil pre ňu záväznými podľa § 228 ods. 1 CSP. Súčasne sa domnievala, že záver okresného súdu a krajského súdu týkajúci sa dostatočnej určitosti náležitosti zmluvy o pôžičke ako aj dohody v zmysle § 570 Občianskeho zákonníka nie je správny a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia § 470 ods. 1 v spojení s § 471 Občianskeho zákonníka a § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka. Bola tej mienky, že táto právna otázka nebola v praxi dovolacieho súdu riešená a je tým daný i dovolací dôvod podľa § 421 ods. písm. b) CSP. Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že po vyhodnotení rozhodnutí oboch súdov dospel k záveru, že odvolací súd rozhodujúci o opravnom prostriedku sťažovateľky sa vysporiadal s jej právne relevantnou argumentáciou adekvátne a preskúmateľne, pričom zvýraznil, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne a presvedčivo zaoberal tak vyhodnotením skutkového

stavu, ako aj právnymi závermi, na ktoré odkázal mimo iného i odvolací súd. Dovolací súd podotkol, že i keď za porušenie práva na spravodlivý proces sťažovateľka považovala nedostatok odôvodnenia a absenciu odpovedí na argumenty podľa jej názoru významné pre rozhodnutie v spore, z obsahu jej podania je však zrejmé, že sa nestotožňuje so zamietnutím žaloby pre právny záver o nedostatku jej aktívnej vecnej legitímácie, pričom práve touto skutočnosťou ako rozhodujúcou vo vzťahu k sťažovateľke ako strany sporu sa oba sudy dôsledne zaoberali a svoje právne závery presvedčivo odôvodnili. Z uvedených dôvodov dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľky, ktorého prípustnosť odôvodňovala s poukazom na § 420 písm. f) CSP, nie je prípustné. K sťažovateľkou uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd uviedol, že pokiaľ sťažovateľka uplatňuje tento dôvod, musí v dovolaní v spojitosti s týmto tvrdením vysvetliť svoje presvedčenie, že odvolací súd riešil dosiaľ dovolacím súdom neriešenú otázku. Najvyšší súd ďalej s poukazom na svoju stabilnú rozhodovaciu prax objasnil, že ak v dovolaní absentuje už uvedené vymedzenie, súd procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania nevyvíja. Zároveň uviedol, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP. V danom prípade sa sťažovateľka nestotožnila s rozhodnutím odvolacieho súdu, podrobila ho kritike a polemizovala s jeho závermi, pričom trvala na tom, že odvolací súd nesprávne vyriešil otázku dostatočnosti náležitosti zmluvy o pôžičke, ako aj dohody o tzv. generálnom vyrovnaní napriek tomu, že sama nebola účastníčkou týchto právnych úkonov, a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj neplatnosti právnych úkonov (§ 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka). Z týchto jej tvrdení však dovolací súd otázku právneho významu, ktorá nebola dosiaľ dovolacím súdom riešená, nemohol vyabstrahovať, tak aby túto mohol považovať za prípustný dôvod v zmysle § 421 ods. 1 a § 422 ods. 2 CSP (správne má byť § 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd k tvrdeniu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP napriek uvedenému dodal, že otázkou platnosti právnych úkonov z hľadiska ich určitej a zrozumiteľnej sa najvyšší súd zoberal vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. R 53/2010, 3 Cdo 327/2008, 1 Cdo 113/2008, 5 Cdo 208/2010, 5 Cdo 429/2014 a ďalšie), preto tvrdenie sťažovateľky, že odvolací súd riešil otázku dosiaľ dovolacím súdom neriešenú, vyhodnotil ako nedôvodné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutému uzneseniu o odmietnutí dovolania podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Všetky tri stupne všeobecných súdov svojím procesným postupom odopreli právo sťažovateľky na prístup k súdu na účel posúdenia platnosti či neplatnosti zmluvy o pôžičke s konštatovaním, že nebola jej účastníčkou.

b) Dovolací súd, ako aj nižšie sudy sťažovateľku vedome (procesne) vylúčili z meritórneho prerokovania veci, avšak zároveň v zmysle § 228 ods. 1 CSP založili subjektívnu záväznosť meritórneho výroku právoplatného rozsudku aj voči jej osobe ako strany v spore, a to vo vzťahu k súdnym sporom vedeným proti jej osobe vo veci určenia neúčinnosti dohody o vyporiadaní

bezpodielového spoluvlastníctva manželov, čím zároveň aj vo vzťahu k týmto konaniam zasiahli do práva sťažovateľky na spravodlivý proces.

c) Dovolací súd, ako aj súdy nižšieho stupňa pri rozhodovaní o aktívnej vecnej legitímácii sťažovateľky nerozhodovali v zmysle existujúcej judikatúry (rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 2 Cdo 99/2009, 4 Cdo 234/2010), pričom odklon od nej ani nijako neobjasnili. Tým zároveň zasiahli aj do práva sťažovateľky na legitímne očakávania a predvídateľnosť súdnych rozhodnutí.

d) Konajúce súdy neodôvodnili, prečo existencia konaní o odporovacej žalobe vedených na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 5 C 305/2012 a Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 2 Cbi 27/2015 nezakladá naliehavý právny záujem sťažovateľky na určovacom spore, čím rovnako došlo k zásahu do jej práva na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

e) Dovolací súd svoj záver o neprípustnosti dovolania s odkazom na § 447 písm. f) CSP dostatočne neodôvodnil. Odôvodnenie napadnutého uznesenia nespĺňa požiadavky kladené na obsah súdnych rozhodnutí ani z pohľadu judikatúry ústavného súdu. Sťažovateľka sa domnieva, že dovolacia otázka týkajúca sa aplikácie jednoduchého práva v prípade obsahu dohôd o privatívnej novácii obsahujúcich tzv. generálne vyrovnanie bola dovolaciemu súdu prezentovaná v zmysle požiadaviek § 432 ods. 1 CSP i § 432 ods. 2 CSP, keďže dovolanie pomenovalo problematiku aplikáciu jednoduchého práva, ako aj obsahovalo názor, akým by malo byť právo (správne) aplikované. Zároveň dovolací súd vo svojom rozhodnutí poukázal na také rozhodnutia, ktoré nemajú relevanciu k sťažovateľkou položenej právnej otázke. Navyše dovolací súd uplatnené dovolacie dôvody zúžil len na údajný nedostatok aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľky.

f) Sťažovateľka namieta nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu k existencii dlhu žalobcu v 2. rade zo spornej zmluvy o pôžičke a v nadväznosti na to sa domnieva, že súdy vrátane súdu dovolacieho založili svoje rozhodnutia na ústavne nekonformnom výklade § 657, § 658, § 558, § 570 ods. 1, § 571, § 37 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka.

g) K pochybeniu v konaní došlo aj pri aplikácii procesných noriem (vo fáze dokazovania a hodnotenia dôkazov), keď súdy ignorovali aj základné zásady procesného útoku a obrany v konaní. Žalovaný ako veriteľ v konaní tvrdil, že žalobcovi v 2. rade poskytol formou bezúročných pôžičiek spolu sumu 724 670 eur a ohľadom, z tvrdení zisteného, rozdielu sumy vo výške 5 330 eur sa žalovaný nijako nevyjadril, t. j. zároveň toto tvrdenie ani nepoprel. Predmetný rozdiel však nehodnotil ani okresný súd, ani súd odvolací, hoci na uvedenú skutočnosť sťažovateľka výslovne upozornila. Dokazovanie neexistencie dlhu bolo podstatou sporu, preto všeobecné súdy mali na argumentáciu týkajúcu sa podstaty reagovať a v odôvodnení svojich rozhodnutí sa s argumentmi sťažovateľky vysporiadať.

h) Súdy neposkytli sťažovateľke žiadnu odpoveď na jej vecné argumenty.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky.

7. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

8. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že námietky sťažovateľky sa v rámci jej sťažnostnej argumentácie koncentrujú predovšetkým do prejavu jej nesúhlasu s právnym posúdením veci okresným súdom a krajským súdom a predmetom námietky sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je najmä nespokojnosť so spôsobom, ako sa dovolací súd vysporiadal so sťažovateľkou vytykanými nedostatkami rozhodnutia krajského súdu, a nespokojnosť s odôvodnením rozhodnutia, ktorým odmietol sťažovateľkou podané dovolanie z dôvodu jeho neprípustnosti, resp. z dôvodu nevymedzenia dovolacích dôvodov spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, ktorému vytyka jeho nedostatočnosť.

9. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane pripomína (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 159/08, IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 365/2017), že otázku, keď je prípustné dovolanie, rieši zákon, t. j. ide o otázku zákonnosti, a preto posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa. To platí o to viac, že ústavný súd akceptuje, že otázka posúdenia, či sú splnené zákonné podmienky prípustnosti dovolania, patrí (v zásade) do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017).

10. Vychádzajúc z uvedeného, sa úloha ústavného súdu vo veci sťažovateľky obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj záver o odmietnutí dovolania. V opačnom prípade by totiž ústavný súd nahrádzal právomoc najvyššieho súdu, čo s odkazom na jeho ústavné postavenie zjavne nie je jeho úlohou.

11. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti predložená argumentácia nie je spôsobilá spochybniť ústavnú konformnosť prijatých právnych záverov. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti opakuje výhrady, ktoré už uplatnila v dovolacom konaní pred najvyšším súdom, a snaží sa docieľiť rozhodnutie vo svoj prospech, postaviac ústavný súd do role ďalšej prieskumnej inštalácie, ktorá mu neprináleží. Právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania [§ 447 písm. c) CSP], pokiaľ ide o uplatnený dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, a o nevymedzení dovolacích dôvodov spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP [§ 447 písm. f) CSP], pokiaľ ide o dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim

spôsobom a presvedčivo (k tomu bližšie pozri najmä body 11 až 19 tohto uznesenia). Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za formalistické, neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Civilného sporového poriadku (upravujúcich prípustnosť dovolania a dovolacie dôvody v civilných veciach). V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa najvyšší súd zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s argumentáciou sťažovateľky, ktorou odôvodňovala prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

12. Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Civilný sporový poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľky k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch (II. ÚS 99/2019, II. ÚS 363/2020).

13. K námietke sťažovateľky, v zmysle ktorej sa dovolací súd, ako aj okresný súd a krajský súd pri rozhodovaní v otázke aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľky mali odkloniť od existujúcej judikatúry (rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 2 Cdo 99/2009, 4 Cdo 234/2010), ústavný súd uvádza, že táto námietka tak, ako ju formulovala sťažovateľka, mala byť uplatnená v podanom dovolaní ako dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Vzhľadom na to, že sťažovateľka svoje dovolanie proti rozsudku krajského súdu v načrtnutom smere neformulovala, najvyšší súd skúmal prijaté právne závery okresného súdu a krajského súdu v otázke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľky (len) z pohľadu ich odôvodnenosti v nadväznosti na sťažovateľkou uplatnený dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Ak teda sťažovateľka v ústavnej sťažnosti predostretý argument neuplatnila v podanom dovolaní, sama sa pripravila o možnosť, aby sa ním najvyšší súd v napadnutom uznesení zaoberal a adekvátnym spôsobom sa s ním vysporiadal. Vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dovolací súd nebol oprávnený *ex offio* skúmať opodstatnenosť prípadného odklonu v nastolenej otázke. Z uvedených dôvodov ústavný súd vyhodnotil sťažovateľkou vznesenú námietku ako nedôvodnú.

14. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia je ústavný súd toho názoru, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tak dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľka domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu